

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 26Csp/62/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8325202227
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zoltán Orlai
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2026:8325202227.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudcom JUDr. Zoltánom Orlaiom v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX, zastúpeného LEGALINK s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtina 48, Bratislava 811 07, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtina 48, P. O. BOX 205, 810 00 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- Eur, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi **u k l a d á p o v i n n o s ť** zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobou doručenou pôvodne Okresnému súdu Humenné dňa 25.08.2025 domáhal od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.000,- Eur s odkazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V odôvodnení uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn.: VK-3Csp/79/2021-331 zo dňa 22. novembra 2024 v konaní o zaplataenie 2.165,84 Eur s prísl., súd prvej inštancie žalobu žalovaného (pôvodne žalobcu) voči žalobcovi (pôvodne žalovanému) zamietol. Ďalej uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa a základ nároku na finančné zadostučinenie je tak daný. Pri vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite (t.j. preventívna funkcia). Dôvodom pre zamietnutie žaloby žalovaného v pôvodnom konaní bolo najmä porušenie ust. § 39 OZ, 53 ods. 9 OZ, § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. a § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z vyššie uvedeného vyplýva, že boli splnené všetky predpoklady na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie žalobcovi. Z hľadiska určenia výšky primeraného finančného zadostučinenia, by súd mal prihliadať najmä na správanie

žalovaného, ktorý v pôvodnom konaní, ktoré inicioval, požadoval od žalobcu nedôvodné plnenie. Žalobca poukázal na rozhodnutia krajských súdov a Najvyššieho súdu SR v obdobných sporoch a uplatňoval si voči žalovanému nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške neprevyšujúcej 50 % zo sumy uplatnenej žalovaným v pôvodnom konaní. Ku žalobe žalobca predložil rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. VK-3Csp/79/2021-331 zo dňa 22. novembra 2024 s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.

2. Žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu dňa 18.09.2025 prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Ďalej žalovaný vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Humenné a požiadal, aby bola vec postúpená Okresnému súdu Lučenec. Ďalej uviedol, že žalobca v žalobe bližšie nešpecifikoval a taktiež nekonkretizoval ani len jedno jeho právo priznané mu ako spotrebiteľovi, ktoré malo byť porušené a pre ktoré by mu mal prináležať nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca v žalobe odkazuje na rozhodnutie Okresného súdu Lučenec pod č.k. VK-3Csp/79/2021-331 zo dňa 22.11.2024, ktorým súd žalobu zamietol pre neplatnosť postúpenia žalovanej pohľadávky a tým nedostatok aktívnej legitímácie na ich strane. Žalobca v tomto spore nemá aktívnu legitímáciu na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napríklad nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Obrana žalobcu v spore vedenom Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. VK-3Csp/79/2021 nepredstavuje úspešné uplatnenie porušenie práva spotrebiteľom v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. pre účely priznania primeraného finančného zadosťučinenia. V prejednávanej veci podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobcom nie je splnená, keďže žalobca doposiaľ neuplatnil žiaden konkrétny nárok z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa, napr. nárok na náhradu škody, príp. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný nesúhlasil s názorom žalobcu, že inštitút primeraného zadosťučinenia má plniť sankčnú funkciu a reparačnú funkciu. Inštitút primeraného zadosťučinenia nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. Žalovaný spochybnil výšku uplatneného nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia z dôvodu, že nespĺňa podmienku primeranosti, obzvlášť v prípade, keď samotný žalobca čerpaný úver v sume 3.200,- Eur do dnešného dňa neuhradil, keď na úver doposiaľ zaplatil len sumu 1.621,47 Eur (821,47 Eur do podania žaloby a 800,- Eur počas sporu), čo preukazujeme predloženým prehľadom splátok a úhrad na úver. Z podanej žaloby nevyplyva vznik negatívnych dôsledkov v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu z dôvodu porušenia jeho spotrebiteľských práv ich predchodcom, t. j. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod., aj v nadväznosti na tú skutočnosť, že hrozba straty finančných prostriedkov žalobcu sa nenaplnila, keď žalobca doposiaľ čerpanú sumu úveru veriteľovi nevrátil a neplnil ani len čiastočne. Inštitút primeraného zadosťučinenia nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. Žalovaný na podporu svojich tvrdení tiež poukázal na rozhodnutia krajských súdov a Najvyššieho súdu SR. K vyjadreniu žalovaný predložil Prehľad splátok a úhrad žalobcu č.l. 21 spisu.

3. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 27.10.2025 prostredníctvom svojho právneho zástupcu zotrval na podanej žalobe. Ďalej uviedol, že aktívnu legitímáciu na podanie tejto žaloby dáva žalobcovi priamo zákon, a to ust. § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Odvolacie súdy už judikovali, že spotrebiteľ nemusí byť v pôvodnom konaní v postavení žalobcu, ale aj žalovaného (t. j. nemusí ísť iba o aktívne konanie spotrebiteľa vo forme podanej žaloby). Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti

privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pre naplnenie všetkých funkcií tejto sankcie nestačí, aby bola určená len v akejsi symbolickej výške. Práve naopak, reparačne, preventívne a satisfakčne môže pôsobiť len výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, blížiac sa jednej polovici pohľadávky uplatnenej žalovaným voči žalobcovi v pôvodnom konaní.

4. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 24.02.2026 a to v neprítomnosti strán sporu v zmysle § 180 CSP. Právny zástupca žalobcu mal vykázané doručenie predvolania na pojednávanie dňa 15.01.2026, pričom tento neúčast' na pojednávaní neospravedlnil, ani nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Právny zástupca žalovaného v podaní doručenom súdu dňa 23.01.2026 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu pracovnej vyťaženia a hospodárnosti konania a požiadaval, aby súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti. Súčasne zotrval na svojom vyjadrení k žalobe, pričom naďalej spochybňoval svoju pasívnu legitimitáciu v spore, výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia, tiež neexistenciu negatívnych dôsledkov v živote žalobcu (majetkovej a sociálnej situácie). Tiež poukázal na to, že žalobca doposiaľ čerpanú sumu úveru veriteľovi nevrátil.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie žalobou, vyjadreniami sporových strán a listinnými dôkazmi, ktoré ku žalobe predložil žalobca a k vyjadreniu predložil žalovaný, pričom z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

Rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. VK-3Csp/79/2021-331 zo dňa 22. novembra 2024 bola právoplatne zamietnutá žaloba (žalobcu) Intrum Slovakia s. r. o. o zaplatenie zostatku postúpenej pohľadávky z úverového vzťahu medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného titulom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa XX.XX.XXXX. Dôvodom zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že právny predchodca žalovaného nebol oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný a tým pádom nebol oprávnený postúpiť pohľadávku na spoločnosť Intrum Slovakia s. r. o.. Žalobca z predmetnému úveru vo výške 3.200,- Eur poskytnutého mu právnym predchodcom žalovaného zaplatil doposiaľ sumu 1.621,47 Eur, pričom podľa zmluvy mal vrátiť sumu 4.909,80 Eur, ktorú mal platiť v zmysle rozsudku súdu v základnom konaní naďalej v splátkach.

6. Podľa § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) v znení účinnom do 30.06.2024; spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7. Podľa § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinnom od 01.07.2024 ; každý spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadosťučinenie od osoby, ktorá porušila práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa; pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd prihliada najmä na povahu, závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa.

8. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinnom od 01.07.2024; ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

9. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka; výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

10. Súd pri svojom rozhodovaní z vyššie citovaných ustanovení zákonov. V danom prípade Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného uzatvorená dňa XX.XX.XXXX, preto na predmetnú vec súd aplikoval ustanovenie § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024 s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinnom od 01.07.2024. Súd sa v prvom rade musel zaoberať tým, či žalovaný je pasívne vecne legitimovaný. Súd ustálil, že žalovanému svedčí pasívna vecná legitimácia v spore. Dôvodom pre zamietnutie žaloby v základnom konaní bol nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu - Intrum Slovakia s. r. o. v spore pre nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky podľa § 17 ods. 1 zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože neboli splnené podmienky a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Predmetná otázka pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v takomto spore bola riešená aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí pod sp. zn. 7Cdo/80/2020, uverejnenom pod R 47/2022. Z dikcie schválenej právnej vety inter alia vyplýva, že zodpovedným subjektom podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa v prípade, ak zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách, môže byť veriteľ (postupca), alebo veriteľ (postupník). Obdobne tak judikoval aj Najvyšší súd SR v rozsudku pod sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, podľa ktorého pri neplatnom postúpení pohľadávky z banky na tretí subjekt v dôsledku nedodržania § 92 ods. 8 zákona o bankách nesie prípadnú zodpovednosť s primeraným zadosťučinením pôvodný veriteľ (banka), alebo ten, na koho bola spotrebiteľská pohľadávka postúpená. Keďže v pôvodnom konaní sa žalobca Intrum Slovakia, s.r.o. domáhal voči žalovanému (teraz žalobcovi) nárokov titulom postúpenej pohľadávky, preto musí niesť prípadnú zodpovednosť s primeraným zadosťučinením.

11. Právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pre žalobcu ako spotrebiteľa je upravené v § 3 ods. 5 poslednej vety zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Pod konštatovaním porušenia práva alebo zákonom ustanovenej povinnosti nemožno rozumieť len skutkový stav, kedy spotrebiteľ sa v základom konaní ako žalobca domáha svojich práv. Postačuje vyslovenie súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa (aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej; pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25.05.2022). V predmetnej veci bolo v základom konaní konštatované nesplnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 17 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože neboli splnené podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. To podľa názoru súdu v zmysle uvedenej judikatúry spĺňa podmienky aplikácie § 3 ods. 5 poslednej vety zákona o ochrane spotrebiteľa.

12. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon teda nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobca preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, R 48/2022).

13. Žalobca na prvý pohľad tak splnil všetky zákonom požadované podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Z obsahu skutkového stavu však nastali skutočnosti, pre ktoré súd ochranu práva žalobcu na priznanie primeraného zadosťučinenia odoprel s poukazom na § 3 ods. 1

Občianskeho zákonníka. Výkon práv a oprávnených záujmov nemôže byť v rozpore dobrými mravmi. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je právnou normou s abstraktnou hypotézou. Zásada výkonu práv s dobrými mravmi predstavuje významný princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva sudcovi priestor pre uplatnenie pravidiel slušnosti (porovnaj nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 2842/10 z 25.05.2011). Zmyslom tohto ustanovenia je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom. Tie možno definovať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 2421/2012). Otázkou, či sa prieči výkon práva dobrým mravom, musí byť súdom zistené podľa objektívneho kritéria s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu, vrátane doby, miesta konania, ako aj postavenia subjektov.

14. Z nesporných skutočností vyplynulo, že predmetom sporu v základnom konaní bolo nesplnenie povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa zaplatiť zostatok úveru. Žalobcovi bol právnym predchodcom žalovaného poskytnutý úver vo výške 3.200,- Eur, pričom mal celkovo vrátiť sumu 4.909,80 Eur. Na predmetný úver žalobca doposiaľ zaplatil sumu 1.621,47 Eur (821,47 Eur do podania žaloby v pôvodnom spore a 800,- Eur počas pôvodného sporu). Žalobca tak doposiaľ nevrátil ani poskytnutú výšku úveru v sume 3.200,- Eur, pričom v tomto spore žiadal o priznanie „primeraného zadosťučinenia“ za porušenie jeho práv v sume 1.000 Eur. V základnom konaní súd nekonštatoval, že by zmluva o spotrebiteľom úvere nemala všetky podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré by zakladali dôvod na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súd v základnom konaní len ustálil, že neboli splnené podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a preto s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky žalovanému. To malo za následok, že žalobca ako dlžník je povinný naďalej splácať predmetný úver v splátkach až do jeho zaplatenia v sume 4.909,80 Eur. Žalobca v konaní nepreukázal ďalšie platby v priebehu tohto sporu. Z toho súd v predmetnej veci usúdil, že cieľom dosiahnutia primeraného zadosťučinenia žalobcom nebola jeho satisfakcia ako taká, ale účelové získanie finančných prostriedkov od veriteľa za účelom ich započítania voči nesplatenému dlhu. Takéto konanie žalobcu, ktorý je stále dlžníkom žalovaného, nezodpovedá podľa názoru súdu hypotéze § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a nepredstavuje spoločenský záujem danej právnej normy, ktorý má súd v spore chrániť. Je v rozpore s dobrými mravmi, aby spotrebiteľ, ktorý riadne v čase rozhodnutia súdu si nesplní svoje peňažné záväzky voči veriteľovi, požadoval od svojho veriteľa „odškodnenie“ za porušenie iných povinností veriteľa voči spotrebiteľovi. To vybočuje z rámca ochrany spotrebiteľa upravenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Jednoducho povedané, ak žalobca si doposiaľ nesplnil svoju povinnosť riadne splácať úver v splátkach, nemôže požadovať za porušenie svojej povinnosti ešte priznanie primeraného zadosťučinenia. Je potrebné si uvedomiť, že konečné vyústenie tohto sporu nevzniklo pre primárne porušenie povinnosti právnym predchodcom žalovaného pri postúpení pohľadávky na tretí subjekt. Bol to žalobca, kto si ako prvý nesplnil povinnosť platiť splátky úveru podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka. Až v dôsledku porušenia tejto primárnej povinnosti začal právny predchodca žalovaného uskutočňovať kroky, pri ktorých neplatne vyhlásil úver za predčasne splatný a neplatne postúpil pohľadávku na tretí subjekt (obdobne rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13CoCsp/2/2022 zo dňa 18.08.2022, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15CoCsp/44/2023 zo dňa 28.02.2024).

15. Žalobca oproti iným spotrebiteľským sporom tak nebol právnym predchodcom žalovaného a priori uvedený do omylu pri uzatváraní zmluvy, neboli voči nemu uplatňované neprimerané finančné protiplnenia za poskytnutý úver. V základnom konaní súd v jeho prospech vymedzil, že žalovaný voči nemu nemôže vyhlásiť úver za predčasne splatný, hoci nesplácal splátky a teda má naďalej právo splácať úver v splátkach. To pre žalobcu s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti sporu predstavuje dostatočnú satisfakciu za porušenie povinností právnym predchodcom žalovaného. Súd nevidel dôvod na to, aby prihliadal na stres žalobcu, ktorý mal v súvislosti so základným konaním. Pokiaľ aj existoval, privodil si ho žalobca sám, tým, že nesplácal riadne stanovené splátky. Preto súdny spor o zaplatenie pohľadávky právneho predchodcu žalovaného mohol očakávať. Na základe uvedených skutočností súd preto potom žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú.

16. Podľa § 255 ods. 1 CSP; súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP; o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne v lehote 60 dní súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. O náhrade trov konania strán sporu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, žalovaný mal vo veci plný úspech, preto potom súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania. O výške náhrady trov rozhodne súd v lehote 60 dní v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia cestou Okresného súdu Lučenec, pracovisko Veľký Krtíš na Krajský súd Banská Bystrica a to písomne dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), (363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.